

En el día de la Prensa Católica LA GRAN PALANCA

La gran palanca que mueve e impulsa a la opinión es el periódico. La mayor parte de los hombres no saben discurrir por cuenta propia y no conocen otra manera de encarrilar su criterio que apechugando con el contenido de las columnas del periódico, sobre todo, diario. El que se aficiona a leer un periódico, tarde o temprano acabará por asimilarse las ideas en él expresadas, aún cuando al principio le hubieren parecido absurdas y descabelladas.

Así se explica como muchos, educados en colegios religiosos, procedentes de familias sólidamente cristianas, hayan venido a caer en errores crasísimos en materia religiosa, y aun hayan apostatado completamente de la Iglesia que con tanta solicitud les proporcionó en su infancia la leche de las divinas enseñanzas.

Tiene el periódico una influencia tan seductora que arrastra al más precavido.

Muchos son los que empiezan por leer toda clase de periódicos so pretexto de que conviene conocer todos los pareceres, que ellos ya sabrán discernir la verdad del error, pero poco a poco se va enseñoreando de ellos la confusión y se les va inculcando el virus ponzoñoso del veneno que termina por matarlos espiritualmente.

Y acaban irremisiblemente, pensando y sintiendo como el periódico del cual son asiduos lectores.

En este Día de la Prensa Católica, convendría que ante el trágico espectáculo que nos ofrece España despedazada y desmoralizada, los católicos hicieran examen de conciencia sobre los periódicos que leen o dejan de leer, debiendo leerlos; sobre los que entran o dejan de entrar en su casa, teniendo en cuenta que les es enteramente ilícito leer, comprar o proteger, directa o indirectamente, periódicos o revistas que contengan artículos, grabados, anuncios o noticias contrarias al dogma o a la moral, sin que pueda justificarse su proceder, ni la amenidad de la forma, ni la presentación más o menos halagadora, ni tampoco la más amplia información.

Da asco y vergüenza, que la prensa impía sectaria o vergonzosamente independiente, esté en gran parte sostenida por los que diciéndose católicos, acaban por ser eficacísimos colaboradores de leyes opresoras de los derechos sacrosantos de la Iglesia.

"En vano, decía el Papa Pío X, de santa memoria, os esforzaréis en edificar templos y escuelas católicas si no se edifican sólidamente al mismo tiempo el edificio de la Buena Prensa".

En efecto, escuela, prensa y templo, son como tres edificios que están formando calle, en nuestros días; pero la prensa es la que está en medio y sus paredes son medianeras de la escuela y el templo. Si la Buena Prensa viene abajo, quedarán a la intemperie la escuela y el templo y caerán al suelo con estrépito como nos lo está mostrando la experiencia de nuestros tiempos.

La revolución triunfará mientras el pueblo viva alejado de Dios bajo la tiránica influencia de una prensa despiadadamente sectaria.

Para tornarse a El son menester idénticos procedimientos, es decir: una Prensa poderosamente dotada y sabiamente escrita.

Los católicos con oraciones, propaganda y limosnas, deben convertir en realidad hermosa, necesidad tan apremiante.

¡Católicos, procuremos, pues, que sea de grandes resultados prácticos la jornada de la Buena Prensa del presente año!

DEL ENEMIGO EL CONSEJO

CUIDADO CON EL PERIODICO

"¿Creéis que comprando un periódico u otro realizáis una acción indiferente? No es así. Un periódico es una fuerza, una gran fuerza. Si creáis potentes organizaciones y después contribuí a la vida de un periódico que las combate, destruí una gran parte de lo que habéis creado."

Con las precedentes palabras tomadas de "Avance", periódico socialista de Oviedo, publicó "El Socialista", de Madrid, un artículo editorial, dedicado a inculcar a sus lectores su deber de no leer Prensa burguesa.

Las mismas palabras nos sirven a nosotros para recordar a nuestros lectores, con vista al "Día de la Prensa", su deber, el deber de todos los católicos con relación a esa palanca formidable que es esa hoja impresa que llega todas las mañanas a sus manos.

Para aquel que profesa una idea determinada, no puede ser indiferente el periódico que lea; de poco sirve participar de un credo cualquiera, si después se protege a un periódico indiferente, cuando no hostil a esa ideología propia.

¡Cuántas veces hemos sido criticados duramente como cerriles e intransigentes por haber sostenido esa teoría, que es la lógica consecuencia del hecho de abrazar ardientemente una convicción firme!

"¡Cuidado, trabajadores, con el

periódico que se lee!", dice "El Socialista", previniendo a los suyos contra la lectura de otros periódicos de izquierda, pero burgueses. Que mucho que nosotros, dirigiéndonos a los católicos, les repitamos la misma advertencia: ¡Cuidado, católico, con el periódico que lees!

¡Y qué pena el recordar que ha sido precisamente dinero de católicos el que ha creado a veces periódicos que han causado males inmensos a nuestra causa; y han sido el lector católico y el anunciante católico, los que han sostenido y sostienen tantos otros que han preparado la situación pública que hoy lamentamos!

El día del Apóstol San Pedro está dedicado por especial disposición pontificia a la Buena Prensa.

Contribuye, católico, generosamente a la colecta y ora por la prosperidad del periodismo católico.

Ten por seguro que la medida de la recristianización de la sociedad te la dará el grado de difusión que alcance nuestra Prensa. Todas las obras de apostolado encuentran en el periódico diario su auxiliar más eficaz. Trabaja por el incremento de éste es contribuir directamente al progreso de aquéllas.

Si quieres saber cómo piensa una ciudad, no tiene más que hacer el recuento de los periódicos que se leen en ella.

DEL DIA

Como cae un periódico católico

Nuestro estimado colega "El Eco de Cartagena" publicaba un artículo en el que daba cuenta de la necesidad en que se veía de reducir los días de aparición, por falta de apoyo de los católicos.

En el artículo en que daba cuenta de esta situación — que lamentamos hondamente — publicaba los siguientes atinados párrafos de decadencia de los periódicos católicos, párrafos que brindamos a la meditación de nuestros lectores.

"Contribuyen a la caída del periódico católico:

Los que pudiendo no se suscriben.

Los que en su lugar reciben otro periódico que no sea el católico.

Los que se dan de baja por queja en el reparto o por economía.

Los que le niegan las esquelas de defunción o aniversario.

Los que le niegan los anuncios bajo cualquier pretexto.

Los que le denigran porque no está a la altura de otros.

¿Como va a poder competir el periódico católico con los demás si arrastra una vida lánguida porque no tiene los ingresos que debiera tener, ya que los católicos que son los más y los más pudientes le regatean o le niegan lo que por otra parte se gastan en diversiones, lujos, superfluidades y hasta favoreciendo directa o indirectamente a sus enemigos?

Lo primero que necesita el periódico católico es que los mismos católicos, atendiendo las mil veces repetidas exhortaciones de las autoridades de la Iglesia, sean generosos para su prensa, primera obra dentro de su campo de acción y base y propagadora de todas las demás; y, levantando este a la altura que debe hacerse, que se imponga por su confección, por su información, por su estructura a todos los demás.

Pero no queramos empezar la casa por el tejado; no digamos que primero hacer buen periódico (sin dinero) para ver si se impone a los demás. ¡Vaya frase y recurso para no sacrificarse por el periódico! Esto es tanto como decir: ¡Que nos lo hagan y lo disfrutaremos después!

No, hoy, estamos en tiempos de sacrificio y todos, absolutamente todos, hemos de aportar no nuestro grano de arena sino nuestro bloque de piedra al edificio común, al muro que se ataca, al pilar que se desmorona; todos, absolutamente todos, hemos de arrimar el hombro para sostener, para levantar los puntales más fuertes, más poderosos del edificio católico social. Y a ello estamos obligados en conciencia. Ponga, pues, cada cual la mano sobre ella y obre consecuentemente.

UNO DE CASA".

PARTICULES

LLAST

Convé de portar llast, espiritualmente.
El vent s'emporta els papallons i trabuca els balandres perquè tots ells són ales.

MIQUEL MELENDRES, ppre.

Gratitud al Papa y a los Prelados de España

POR LA PRENSA CATOLICA

Si las tristezas por que atraviesa el Catolicismo español, colmadas recientemente con la aprobación de la inícuca Ley de Confesiones y Congregaciones Religiosas, pudieran tener una compensación, ninguna más propia y adecuada por la Encíclica "Dilectissima Nobis" y la "Declaración del Episcopado español", sendos documentos altísimos que, en hora oportuna, han venido a condensar y colmar la protesta del pueblo católico español y a derramar, entre nosotros, consuelos y esperanzas, que son como lluvia de flores el erial de nuestras presentes tribulaciones trágicas.

¿En qué forma las leyes de la gratitud y los imperativos del reconocimiento nos imponen la justa y cordial correspondencia a las prodigalidades amorosas y a la solicitud paternal del soberano Pontífice y del Episcopado?

Si nobleza obliga, y noble de condición nativa es el católico pueblo español, justo será que éste responda nobilmente a la magnanimidad pontificia y episcopal.

Nada, a este propósito, nos parece más oportuno, para que la fiel expresión de nuestro agradecimiento culmine en las encarecidas muestras de filial adhesión y de afección sincera, que el difundir y propagar, extensa y dispendiosamente, aquellos excelsos documentos por todo el suelo patrio, haciendo que su benéfica y soberana influencia, llegue a todos los rincones de la península, para que sirvan de lenitivo a las amargas, y de consuelo espiritual a las tribulaciones sin cuento, con que la persecución religiosa ha acibarado a tantas almas, y sean a la vez voz de aliento, efluvio de esperanza, consigna de paz y bálsamo reparador de las sangrantes heridas que, en las luchas implacables del presente momento histórico, ha recibido la Iglesia en España.

Propagar y difundir la luminosa Encíclica "Dilectissima Nobis", y la "Declaración Colectiva" de nuestros preladados, será, en este momento, contestación gallardamente cumplida, y réplica contundente, a la propaganda sectaria con que el periodismo izquierdista procura aturdir las conciencias y socavar los fundamentos de la fe española, pretendiendo imponer el laicismo en

la Escuela y la irreligiosidad en el seno de la Familia.

Con el fin de llevar a feliz término la mayor y más intensa difusión de ambos pastorales documentos ha surgido una iniciativa generosa, que no dudamos en acoger con todo entusiasmo, y contribuir a su pronta cristalización, pensando que con ello rendimos un homenaje de gratitud a las altas autoridades eclesiásticas y prestamos de paso un servicio eminentemente a la acción católica.

Se trata de propagar una edición conjunta de dichos documentos, verdaderamente económica (1), cuya tirada se está llevando a cabo y cuyo número sobrepasará sin duda el de un millón de ejemplares, destinados a ser repartidos entre los fieles de todas las parroquias durante la colecta del Día de la Prensa, que ha de efectuarse en la próxima festividad de San Pedro, o en alguna otra ocasión determinada, propicia para ello.

A la prensa católica importa por ende principalmente que, esta hermosa iniciativa, cuaje en fecunda realidad y adquiera el éxito asombroso que es de esperar del celo de los propagandistas del periodismo católico español.

Salta a la vista la doble finalidad de esta iniciativa. Dar a conocer la sana doctrina, las saludables enseñanzas y reglas de conducta que el Romano Pontífice y el Episcopado, han creído del caso dictar a los católicos españoles, en esta hora histórica, de horrible persecución tiránica y contribuir al incremento de la limosna a favor de la Buena Prensa.

Además, como obra de supererogación, a la finalidad perseguida, hay que añadir un más férvido propósito: el de que la propagación de los citados documentos sea práctica y elocuente testimonio de gratitud del pueblo hispano a S. S. el Papa Pío XI y prenda de reiterada veneración y acatamiento a nuestros venerables Prelados.

(1) El precio de la Encíclica "Dilectissima Nobis" y el de la Declaración del Episcopado, en un solo folleto, quince céntimos.

Los pedidos a Editorial Católica, Palau, 5, Tortosa (Tarragona), o a la Administración de este diario.

El Día de la Prensa Católica

Hoy, en las iglesias se repartirán las tarjetas de adhesión a nuestro Santísimo Padre el Papa Pío XI.

El próximo domingo serán recogidas en los buzones que se colocarán en lugares adecuados.

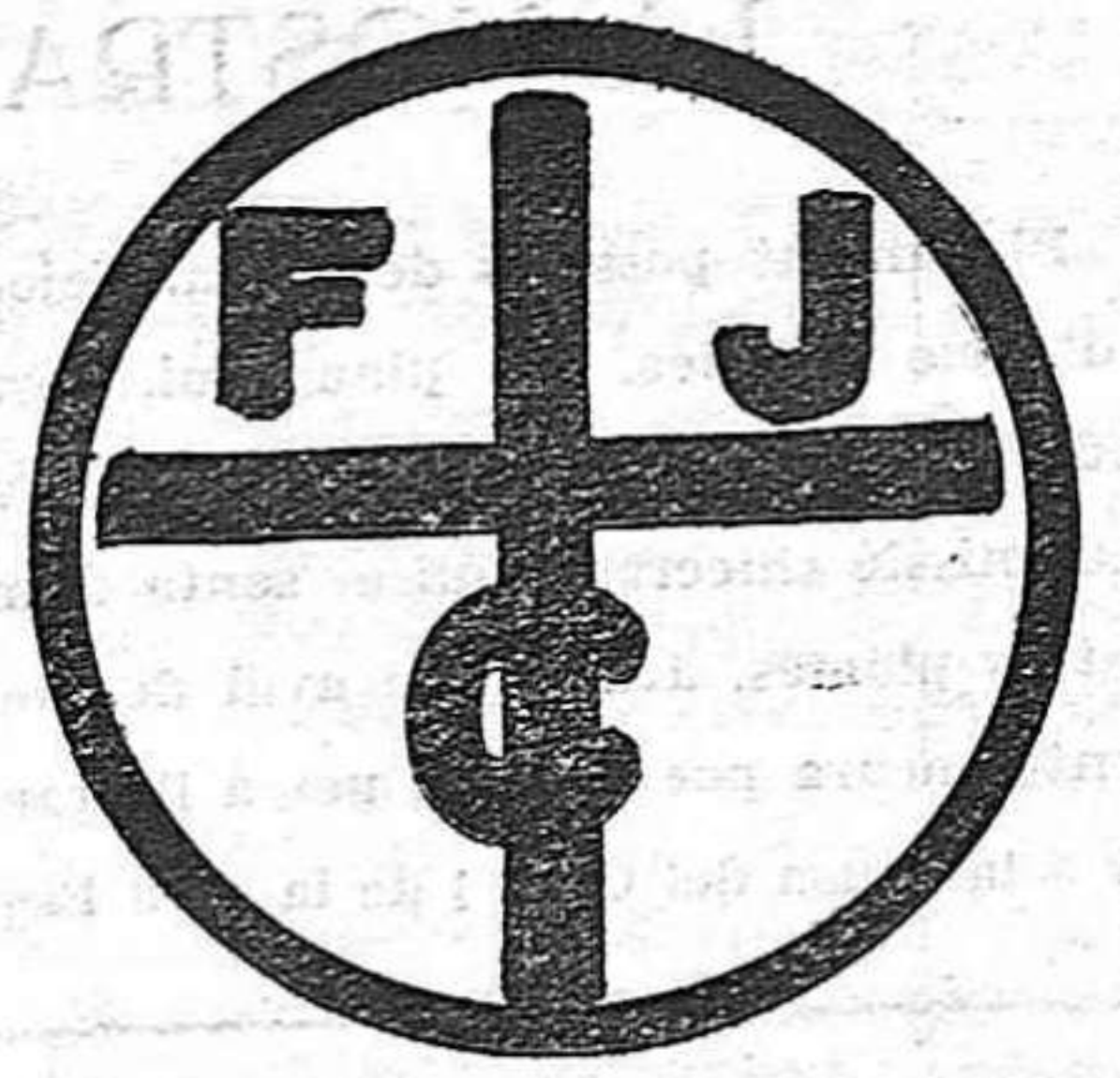
También se verificará hoy una

Colecta Extraordinaria

en todas las misas cuyo producto se destinará exclusivamente al sostenimiento de la Prensa Católica.

AUDAX

PLANA DE JOVENTUT

Suplement de "LA CRUZ",

Núm. 9

DIJOUS, 29 de Juny de 1933

Redacció i Administració: Rambla Sant Joan, 46, TARRAGONA

Federació endins

L'ORGANITZACIO DIOCESSANA

Al principi hedonístic del màxim rendiment amb el mínim d'esforç l'ha sobrepujat el moderníssim postulat del màxim esforç amb el mínim de desprecidi, que inspira tota l'actuació de la F. J. C.

En efecte: en els temps en que ens trobem, per molt còmode que sia, no li es lícit ni honest a un militant d'Acció Catòlica pensar com podrà fer una cosa amb menys esforç, sinó com podrà actuar per tal que esmerçant-hi el màxim esforç la pèrdua d'efectes a assolir sia el més reduïda possible. Aquest estalvi en l'aprofitament de les energies sols és possible d'obtenir amb una bona organització.

L'organització i son complement, la tàctica o procediment, son els secrets de l'èxit de totes les actuacions dels temps moderníssims.

Els Grups de la nostra Arxidiòcesi han assolit un perfeccionament remarkable en els aspectes cabdals de la vida i sosteniment animat del nucli, però deixen quelcom que desitja en mants aspectes, complementaris d'aquella vida corrent, però indispensables per obtenir una tasca brillant i mereixedora de tota lloança.

Quiscuns dels nostres Grups tindrien ocasió de fomentar i estimular la creació de nuclis nous, si actuessin mancomunadament; trobem a faltar unes competicions esportives interdiocesanes que potser no s'hau promogut pel sol fet de que no hi hagués qui fés circular les convocatoris addients; tots creiem que seria molt profitós que aquella tanda de fi d'any tingués un bell complement aquest estiu, però tots esperem que sia promoguda per... l'indefinit.

En resum: Que ens fa falta com l'aire que respirem, l'organisme responsable, concret i definit que cuidi d'organitzar i promoure tots aquells actes d'interès interdiocesà i de traslladar dels Grups al Consell Federal i d'aquest a aquells les mútues iniciatives i directrius. Aquest organisme que cada dia s'imposa més, per notar-se la seva falta, és la Federació Diocesana del nostre Arxepiscopat.

La Federació Diocesana és troba a faltar i es fa de cada dia més indispensable la seva creació, per molts aspectes. Si el naixement de nous Grups anés en augment progressiu en alguna comarca o arxiprestat, no hi hauria manera d'organitzar la corresponent Subfederació comarcal si no existís la Federació Diocesana, doncs aquella organització intermitja ha d'ésser promoguda pels Grups interessats i impulsada i dirigida per la Federació Diocesana.

Fins ara, amb el bon intent d'evitar que l'Arxidiòcesi no quedés sense veu al Consell Federal, el nostre Grup s'ha apropiat la representació dels diocesans pel sol fet d'haver rebut sempre les convocatoris de les seves reunions, i si bé ha tingut la fortuna de veure acceptades algunes de les iniciatives proposades, no creiem que amb dignitat pugui continuar per més temps aquest equívoc, ja que aquesta situació falsa, apart d'ésser contrària al nostre esperit democràtic, repugna al vertader sentit que inspira tots els actes de la F. J. C. A més, tampoc és just ni lícit que el nostre Grup hagi de carregar amb totes les despeses que s'ocasionen amb els periòdics desplaçaments dels membres que assisteixen al Consell.

La creació de la Federació Diocesana com a organisme natural dins l'estructura de la F. J. C. de Catalunya, s'imposa a la nostra Arxidiòcesi i és d'esperar que tots els Grups de la mateixa, captenint-se de la influència que ha de tenir per l'expansió del fejecisme a les nostres comarques, faran qüestió d'honor el crear-la en el termini d'un mes i mig.

JOSEP CASANOVAS.

Coordinem l'actuació de les Joventuts Catòliques

Prou hem fixat, amb paraules i obres, la nostra posició respecte amb les altres Associacions catòliques de la nostra ciutat; prou hem predicat també la unió d'aquestes Associacions amb tot ço que es refereix a obres d'Acció Catòlica. Mes, amb tot el sentiment tenim de dir-ho, encara no s'ha fet res per a que aquesta concòrdia es portés a cap, malgrat les ganes que tots en tenim.

Les Associacions de caràcter local, com per exemple l'Associació d'A. A. de les E. E. C. C., i l'Associació d'A. A. d'Acció P. C., que tant conegudes i admirades són dins la nostra ciutat, i ádhuc pel seu esperit, la Congregació Mariana i fins-hi les salvetes degudes, poc poden fer per altres indrets de la Catalunya nostrada puig el seu caràcter no els hi permet per ajudar a tornar a Crist la joventut catalana, la qual obra està portant a terme la F. J. C. de C.; mes dintre Tarragona sí que poden fer i no pas poc, que pugui alleu-

gerar la càrrega del nostre Grup, que està encarregat de desvetllar l'esperit mig adormit de les joventuts catòliques tarragonines.

Es el nostre fervent anhel de que abans d'arribar a fi d'any aquesta unió ja estigui feta i de que tots Antics Alumnes, Congregans i Fejecistes, ja estiguem llençats de ple a la conquesta de tota la joventut tarragonina.

A les Juntes Directives de les dites Associacions pertoca que aquest moviment d'unio prengui l'impetu que necessita, la del nostre Grup es proposa començar-lo visitant a aquelles a fi de posar-se d'acord per a començar els treballs que es tinguin de fer per a que les nostres aspiracions esdevinguin realitats, i espera trobar en elles el màxim desig de cooperació i la més forta voluntat per a emprendre aquesta pesada però simpática obra.

Deixem apart tots els recels i tota mena de suspicàcies i mirem, amb mirada serena i esperanzadora, el nostre vast horitzó que se'ns presenta amb tots els raigs lluminosos de la victòria suprema.

ENRIC OLIVE.

La F. J. C. en marxa

El Grup de la Riera

Havíem esgotat el tema de les converses del dia aquell vespre plujós i ja ens disposàvem a sortir de l'estatge, però ens en féu desdir l'arribada d'en Casanovas amb cara de pasquès.

—Què hi ha de nou?, interpellarem.

—Una cosa meravellosa, espantarrant! La F. J. C. marxa!

—Què vols dir?

—Un grup prometedor i entusiasta, la F. J. C. farà via amb aquesta mena de xicots!

—Quins?

—L'un rascant una porta, l'altre emblanquinant, aquells dos fent la cenefa... estic meravellat! Un Grup amb dues dotzenes de xicots, tant emprenedors com aquells, a cada poble i el convertir Catalunya en un jardí de ciutadans fóra cosa de mesos. És el Grup ideal!

—Però ens diràs d'una vegada quin son els xicots i on és el Grup i tanta meravella!

—Què no ho he dit?

—Es el que preguntem des de que has arribat.

—Doncs bé, és el de La Riera. La guspira que hi llençà el nostre consoci Solé Sanromà ha pres com en llenya seca i allà es prepara un Grup dels més fermes, veureu que...

En arribant en aquest punt de la conversa s'agrupen atapeïts al voltant de Casanovas i el martiritzen a preguntes. Com que m'han cridat des de la Redacció no he pogut abastar un bon lloc en el cercle de preguntaires i per això no explico més, però m'he fet la promesa d'anar a visitar aquest primorós estatge que es preparen els amics de La Riera un cop estigui llest, i aleshores vos comptaré el que resta.

VIGILANT.

Als nostres Grups

S'ha celebrat, no fa molt, en diferents diòcesis nostrades la primera diada fejecista d'estudis; la nostra no ha donat encara mostra de vida col·lectiva, i el deure ens hi obliga, car ens fóra imperdonable ésser una rêmora a l'esdeveniment de joventuts, que amb marxa progressiva i ascensional també avança en ella.

Ens afalaga l'idea de celebrar la primera jornada fejecista tarragonina, i que fos el clou d'una Tanda d'Exercicis, o la preparació per a la mateixa.

Caldria que els Grups en prenguessin bona nota.

I això recorda, que l'any passat el cloguerem amb una Tanda, celebrada a Selva del Camp d'acord amb l'Obra d'E. E. Parroquials, i aquest any, en què s'han augmentat d'un modo considerable les activitats fejecistes a casa nostra, deixarem desatesa la que ha d'ésser preferent a totes elles?

Fejecistes, i no n'esclourem pas les restants associacions catòliques, enfortim el nostre esperit fent exercicis, planegem celebrar-ne ben prompte una nutridíssima tanda.

Avui és el DIA DE LA PREMSA CATALICA.

Al fer vostres donatius, recordeu-vos de les nostres publicacions!

Junta Central d'Acció Catòlica

CURSETS D'ESTIU

De la Junta Central d'Acció Catòlica, hem rebut un llibre explicatiu dels Cursets d'Estiu de Santander, en el Col·legi Cantàbric.

Constituïxen aquets Cursets quatre grups d'estudis.

D-nominarem al primer, de Cultura Catòlica, ja que en ell s'estudien els principis bàsics per a la formació moderna de tot bon catòlic.

Segueix després el Curset de Periodisme, que compren un conjunt de càtedres, que a més de les assignatures tècniques: Redacció, Reportersme, Confecció, no oblidem les altres d'especialització.

Durant la 2.a part dels Cursets, en el mes d'Agost es portaran a cap els d'Estudis Pedagògics, que baix els auspicis de la Federació d'Amics de l'Ensenyança, acolliran matèries de singular importància i de latent actualitat.

Paralelament a aquests, funcionaran els Cursets d'Estudis Socials, que es divideixen en dos ordres; els uns, de cultura superior, de caràcter doctrinal que estaran a càrrec de professors del grup de Democràcia Cristiana, i els altres, organitzats per l'Institut Social Obrer, amb el fi precís de formar entre els obrers elements directius.

Resta afegir solament que els Cursets són dirigits pels il·lustres professors: Dr. Yaben, P. Regatillo, Sr. Beitia, P. Pérez d'Urbel, P. Ibeas P. Getino i P. Garcia.

Els Cursets seran donats en el Col·legi Cantàbric de Santander, la ciutat més indicada per a uns Cursos d'Estiu.

Pocs edificis tan ben acondicionats com l'esplèndid Col·legi dels Fares Agustins.

Tot fa esperar una bona acollida dels catòlics espanyols.

La Junta Central d'Acció Catòlica, al mateix temps que invita a prendre-hi part, agraeix a tots la col·laboració de prestin a aquesta empresa.

J. J. P.

Nota interessant: Per a informes, a la Junta Central d'Acció Catòlica, Comple d'Aranda, 1, i al Grup fejecista local.

Consell General de la F. J. C. a Barcelona

El proppassat dissabte, diada de St. Joan tingué lloc a Barcelona el Consell en plé format per els directius del Consell Federal i els presidents de totes les Federacions Diocesanes.

A fi de tirar endavant la constitució de la JOC i de la JAC es nombrà una comissió per a cada una de dites seccions, en les que estaran —en la segona— representades totes les comarques catalanes. Aquestes seccions tindran Cercle d'Estudis dues vegades a la setmana, a fi de poguer donar orientacions a tots els obrers i pàgesos fejecistes.

Es parlà amb gran entusiasme de la propera Setmana d'Estudis que es celebrerà al Seminari de Barcelona, el programa de la qual serà enviat a tots els grups, als que el Consell Federal invita amb molt d'interès.

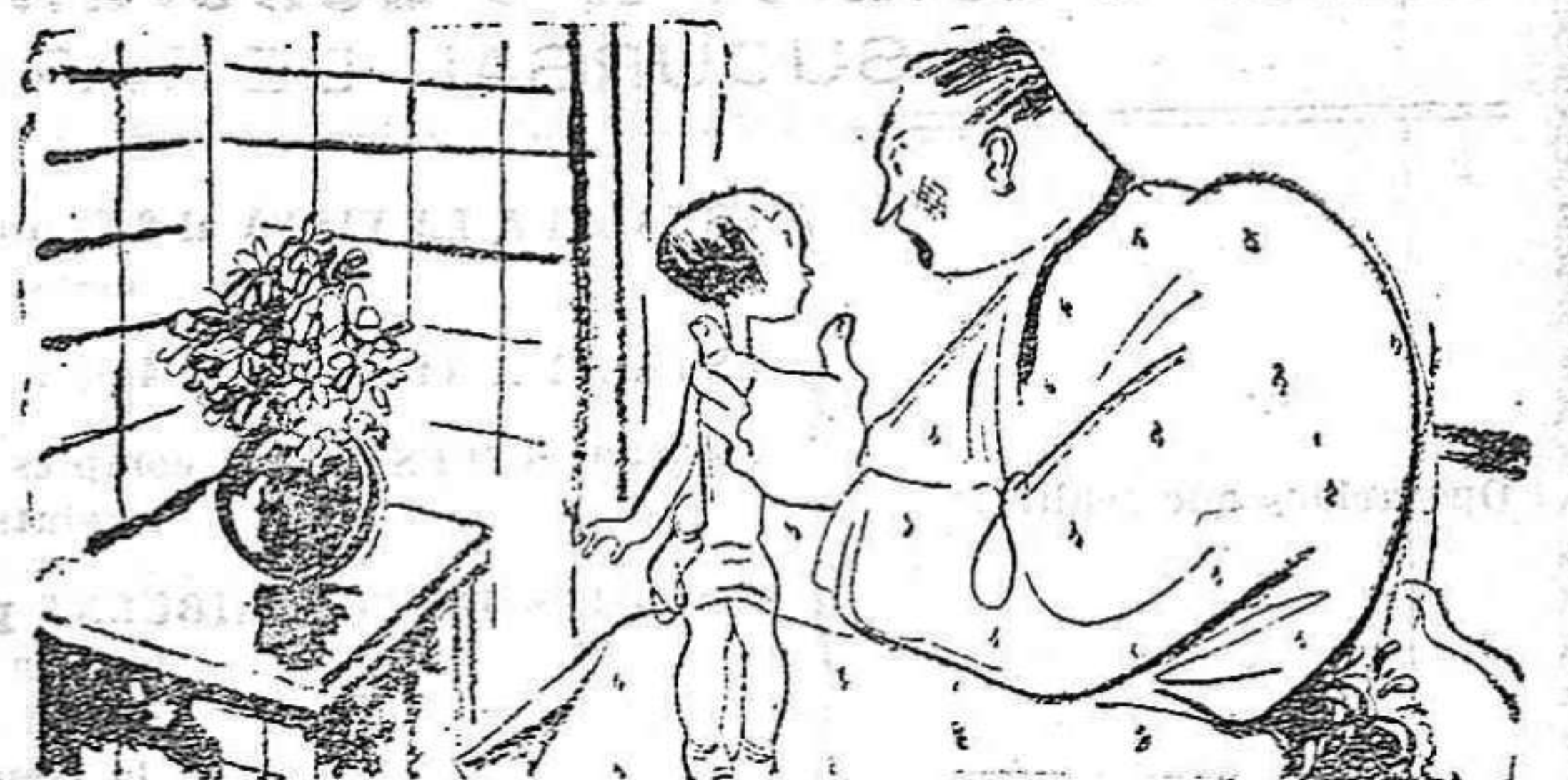
Es posà a la discussió el si era útil per la Federació el crear una Mútua d'Assegurances. En Solé, extresorer ho combaté dient que és més necessari l'estalvi com fan a

Bègica. Per fi es cregué convenient crear-la, però fent abans un detallat estudi de la qüestió, encarregant-se'n Blanch, Boés i Nadal i Rodó, que foren els qui presentaren la proposició.

Tot seguit es llegí el reglament de la Societat de Propaganda; en la dita lectura es féu ressaltar la conveniència de que tots els Grups comuniquin al Comitè Directiu els noms dels oradors que prenen part en els mitings organitzats per els fejecistes, a fi d'evitar ço que ha passat en alguns mitings que s'ha parlat més de política que del moviment catòlic. Tots els assistents estan conformes en que es faci sapiguer a tots els Grups aquesta determinació i que es publiqui a "Flamma" recalcant aquesta idea que tant necessària és per la Federació.

Com que eren ja prop de les dues i molts dels assistents tenien d'agafar el tren per a retornar als seus respectius domicilis, s'aixecà la sessió, que transcorregué amb una germanor exemplar i a l'ensmps amb una cordialitat completa en totes les discussions que no foren pas poques.

E. O.

LOGICA

—Un automobilista surt de Barcelona a una velocitat de 120 per hora. Un altre surt de Tarragona a un promig de 160 per hora. Tots dos segueixen una mateixa carretera. On es trobaran?

—¿.....?

—Al Cementiri!

